

lægge noget Baaud paa Anvendelsen af Lovreglerne i alle Tilfælde, dog mulig kunne foranledige en Misforstaaelse af dem, har man troet at burde lade dem falde bort, eftersom det er vigtigt, at denne Paragraf, netop fordi den angiver de væsentligste Principer for Forsørgelsen og bestemmer dennes hele Karakter, er fuldstændig klar. Af samme Grund er i Paragrafens 2det Stykke foreslaaet den Tilføielse, at det kun er „naar Invaliditetsgraden er forandret“, at Invaliden senere kan overføres i en anden Afdeling, uagtet man erkjender, at denne Tilføielse i Grunden er ufornøden, da dette med Nødvendighed følger af Lovens § 12, 1ste Afsnit. (Forslagets § 12.)

## Til § 16.

Naar Lovens § 15 a (svarende til Forslagets § 16 a) indeholder den Bestemmelse til Gavn for Invaliderne, at de ved Ansættelse i Bestillinger kun da helt miste Understøttelsen, hvis den med Bestillingen forbundne Indtægt er halvanden Gang saa stor som hin, kan der, da Lovens § 13 fastsætter, at den efter § 12 a beregnede Del af en vedvarende Invalidforsørgelse skal behandles som Pension, maasse opstaa Tvivl om, hvorvidt denne Del af Forsørgelsen er medindbefattet under Reglen i Lovens § 15 a. Man skjøner ikke, at en saadan Tvivl vilde være begrundet, eftersom det af hele Indholdet i Lovens § 13 saavel som af dennes Forhold til den paafølgende § 14 formentlig klart nok fremgaar, at der herved alene tænkes paa, at den nævnte Del af Forsørgelsen ligesaa lidt som Pension kan formindskes, fordi Trangen til den siden maatte blive mindre; men man har dog holdt for, at en Tilføielse som den, der parenthetisk er indskudt i Forslagets § 16 a, vilde være at anbefale.

Under c. i Slutningen har man foreslaaet en Redaktionsforandring, da Lovens Ord synes at give Invaliden Ret til i det forudsatte Tilfælde under alle Omstændigheder helt eller delvis at kræve sin tidligere Forsørgelse; men en saadan Ret er aldeles uforenelig med Bestemmelserne i Forslagets § 15.

## Til § 17.

Den tilsvarende § 16 i Loven af 9de April 1851 bestemmer, at de heromhandlede Officerer m. H. have Afgang til som Invalidforsørgelse, foruden deres Pension efter Pensionsloven, at faae indtil  $\frac{1}{3}$  af den Embedsindtægt, hvoraf Pensionen beregnes, altsaa af den Indtægt, der oppebæres paa Afstedtjens Tid. Af Hensyn til, at den tilføiede Begrebsbestadigelse undertiden først efter længere Tids Forløb, og efterat den Paagjældende muligvis i Mellemtiden er oprykket paa højere Lønning, nødvendiggjør hans Afstedtjens Tid, er det anset for rettest i alle Tilfælde at stille Invalidforsørgelsens Størrelse i Forhold til den Embedsindtægt, der oppebæres paa den Tid, da Bestadigelsen tilføiedes.

## Til § 18.

I Forslagets § 18, hvori Betegnelserne af de Personer, den angaar, ere bragte i Overensstemmelse med Lovene af 6te Juli 1867 om Hærens Ordning, 24de April 1868 om Søværnets Ordning og 26de Marts 1868 om Ordningen af Hærens Forplejningskorps, har man ikke blot foreslaaet at forandre den gjældende Lov saaledes, at det bliver klart, at Invalider af 1ste og 2den Afdeling ikke nødvendigvis skulle have henholdsvis fuld eller  $\frac{2}{3}$  Indtægt som Forsørgelse, hvilket strider mod dennes hele Anordning i Loven, men tillige foreslaaet, at de Paagjældende, ogsaa naar de ved Fredstjenesten blive Invalider, skulle have Afgang til en altid noget mindre Forsørgelse. Grunden til, at Lovens § 18 kun giver de deri nævnte Personer Afgang til Forsørgelse, naar de blive Invalider i Krig, ligger formentlig alene i en Forudsætning om, at de overhovedet kun under Krig kunne være i Tjenesten; men ligesom denne Forudsætning ikke længer finder Sted, saaledes behøver det neppe at udvikles nærmere, at de paagjældende Personer, der, forsaavidt de i Fredstid ere til Tjeneste, i Reglen ligesaa fuldt som Underbefalingsmænd og Menige aftjene deres Børnepligt, maag, naar de ved Udførelsen af denne Tjeneste blive Invalider, ligesaa fuldt have Kran